



ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια δεκτακόσα ὀγδοήντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καὶ θὰ μᾶς τρέξη.

Ὁ Ρωμῆς τὴν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ ὅσὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μᾶς μιὰ δεκάρα.

Εἰκοστὴ τοῦ Σεπτεμβρίου,
τοῦ μεγάλου Εὐσταθίου.

Ἑκατὸν τριάντα πέντε,
νέοι ἀρχηγοὶ κι' αὐθένται.

Ἐν ἄσμα βακχικὸν
καὶ κάπως κλασικόν.

Τί κρασί καινούριο μέσα ὅτὰ βαρέλια!
εἶναι ἀμβροσία κάθε του σταλιά...
πίνετε, μπεκρήδες, μὲ χαραῖς καὶ γέλοια,
κι' ἄς βαροῦν λαγοῦτα, κι' ἄς βαροῦν βιολιά!
Τί κρασί καινούριο τοῦτο τὸν καιρό!
πίνετε, μπεκρήδες, κι' ὅλοι ὅτὸ χορό.

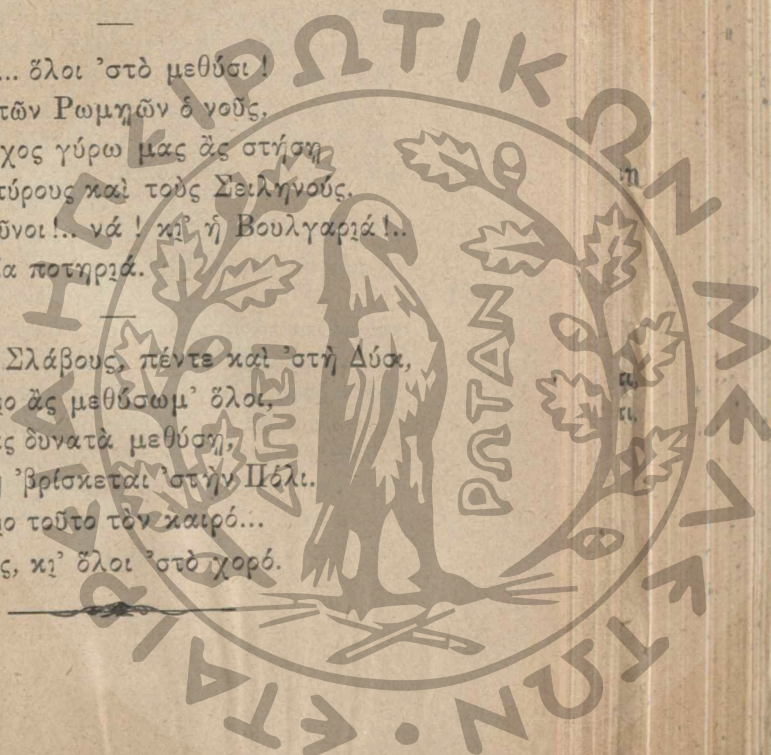
Τί κρασί καινούριο μέσα ὅτὰ βαρέλια...
ἡ καρδιά φτερώνει καθενὸς μπεκρή...
τί κρασί ἐφέτος ποῦκαμαν τὰμπέλια!
πίνετε, μεγάλοι, πίνετε, μικροί.
Θάλασσα ὁ κόσμος, στάκτῃ ὁ ντουνιάς,
κι' ἄς μὴ μείνῃ σπόρος τούτης τῆς γενειᾶς.

Πόσας εὐτυχίας ἔρχονται μὲ φούρια!
τί κρασί ποῦ εἶναι καὶ τὸ ῥετεινό!
καὶ μαζί μὲ τοῦτο κόμματα καινούρια,
πὺ μικρὸ τὸ ἓνα, τᾶλλο πὺ τρανό.
Κόμματα καινούρια, μπόλινο κρασί...
τί χαρὰ ὅτὸ ἔθνος!.. τί ζωὴ χρυσή!

Κι' ἂν κανέναν τώρα ὅτῃ σοφῇ Εὐρώπῃ
δὲν ἴμιλῃ γιὰ τούτῃ τῇ φτωχῇ μεριά,
ἔ! οἱ Φράγκοι πάντα εἶναι παληαθροῖ...
σφίξετε ἀκόμῃ μία ποτηριά.
Γιὰ τὸν ἔξω κόσμον διόλου μὴ σᾶς μέλῃ,
κι' ἄς περνοῦν τὰ ντέρτια δίπλα ὅτὸ βαρέλι.

Φέρετε νὰ πιούμε... ὅλοι ὅτὸ μεθύσι!
ἄς πετᾷ εἰς ὕψος τῶν Ρωμηῶν ὁ νοῦς.
καὶ χοροὺς ὁ Βάνχος γύρω μας ἄς στήσῃ
μ' ὅλους τοὺς Σατύρους καὶ τοὺς Σαίληνους.
Νά! καὶ οἱ Ρωμοῦνοι!.. νά! καὶ ἡ Βουλγαριά!..
σφίξετε ἀκόμῃ μία ποτηριά.

Πέντε καὶ ὅτους Σλάβους, πέντε καὶ ὅτῃ Δύα,
μὲ κρασί καινούριο ἄς μεθύσωμ' ὅλοι,
κι' ὅταν ὁ καθένας δυνατὰ μεθύσῃ,
δίχως νὰ τὸ θέλῃ βρίσκεται ὅτῃν Πάλι.
Τί κρασί καινούριο τοῦτο τὸν καιρό...
πίνετε, μπεκρήδες, κι' ὅλοι ὅτὸ χορό.





Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Και τί θά 'πούμε σήμερα;

Φ.—Αυτά που λέμε πάντα.

Π.—Και δὲν εἰσεύρεις τίποτε νεώτερα συμβάντα;

Φ.—Εἰσεύρω πῶς τεκταίνονται μεγάλα 'στὴν πατρίδα, καὶ ἔτι σ' ἔλους. Περικλῆ, μυρίζει παλαμίδα, δόποτι δ' ὁ Χαρίλαος τὰ πράγματα διέπη, πρὸς θρήνον ὁ Θεόδωρος τοὺς Ἕλληνας προτρέπει, δόποτι δ' ὁ Θεόδωρος τὸ κράτος διευθύνει, ἢ ὦρα τοὺς Πανέλληνες πρὸς θρήνον παροτρύνει, καὶ ἔτσι ἐμεῖς, βρὲ Περικλῆ, μὲ χέρια σταυρωμένα κυττάζουμε τὸν οὐρανὸ καὶ κλαίμε δλοένα, καὶ γίνονται τὰ μάτια μας πικρῶν δακρύων βρύσεις, καὶ δὲν εἰσεύρεις ἀληθῶς τί πρῶτον νὰ θρηνησῇς, καὶ οὐδέποτε τὰ χεῖλιά μας τὰ διαστέλλει γέλως καὶ σκυθρωποὶ βαδίζομεν ὡς ὁ Σπανὸς Σεμτέλος.

Π.—'Αλήθεια λές...

Φ.—'Αμμ' φέμματα... τὸ ἔθνος κατεστράφη, καθὼς καὶ ὁ Καμπούρογλους καὶ ἡ Πρώτα γράφει. Λοιπὸν ἐνδύσου τρίχινον ἱμάτιον καὶ θρήνει, διότι ἐπωλήθησαν γεγραμμένα κτήνη, διότι... τί νὰ σοῦ εἰπῶ... σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις τὰ κρίματά μας ἔγιναν ὡς ἄμμος τῆς θαλάσσης, καὶ ἂν ὁ Τρικούπης τάχιστα εἰς τὴν βουλὴν δὲν πέσῃ, θὰ πᾶμε ὅλοι 'γογγύρα 'στὸ διάβολο πεσκέσι.

Π.—'Αμὲν ἂν ἔλθῃ, Φασουλῆ, ὁ Δεληγιάννης πάλι;

Φ.—Καὶ τότε θρήνει γοερῶς καὶ κτύπα τὸ κεφάλι, διότι καταστρέφεται τὸ ἔθνος μας καὶ τότε καὶ ἀναφαίνονται παντοῦ Αὐστριακοὶ προδότες, θὰ 'δῃς δὲ γιὰ τὸν Θεόδωρο νὰ γράφῃ καὶ ἡ ὦρα ἔτι γιὰ τὸν Χαρίλαο ἐκεῖνος γράφει τώρα. Ὡστε, ὡς βλέπεις, καὶ εἰς αὐτὰς τὰς δύο περιπτώσεις καταστροφῆς καὶ κλύδωνας καὶ δόλοισι θ' ἀναγνώσῃς, καὶ ὅπως καλῶς, βρὲ Περικλῆ, ἐκ τῶν λεχθέντων κρίνεις, ἀδιακόπως θὰ θρηνηῇς καὶ δάκρυα θὰ χύνης, καὶ θὰ κτυπᾷς τὸ στήθος σου καθὼς καὶ ὁ Τελώνης, καὶ τὰ μαλλιά σου θὰ τραβᾷς καὶ θὰ τὰ ξεριζώνῃς.

Π.—Καὶ πότε θὰ γελῶ λοιπὸν;

Φ.—Οὐδέποτε, κενέφη, καὶ ὁ γέλως οὐδεπώποτε τὰ χεῖλιά σου θὰ στέφῃ.

Π.—Λοιπὸν θὰ κλαίω πάντοτε;

Φ.—Ναί, ναί, θὰ κλαῖς, κασσίδη, καὶ πάντα θὰ ποτίζεσαι μὲ ἀψιθὰ καὶ ξύδι. Καὶ ἂν καμμία ἔρχεται ἐβδόμη 'Απριλίου, ἡμέρα δόξης καὶ χαρᾶς καὶ τόσο μεγαλείου, καὶ ἂν τοῦ Μαΐου ἔρχεται βραδύτερον ἢ ἕκτη, ἐοὺς θὰ κλαῖς καὶ γιὰ τῆς δευτέρας ἡμέρας, θεομπακτική.

Π.—Μὰ πότε πλέον ἢ πατρίς, μωρέ, θὰ εὐτυχίσῃ;

Φ.—Οὐδέποτε...

Π.—Τί λές, μωρέ;

Φ.—

Δαλῶ ἐν συνειδήσει.

Π.—'Αμὲν αὐτὰ τὰ κόμματα ποῦ ἔγιναν ἐσχάτως;

Φ.—'Εν δάκρυ περισσώτερον προσθέτουν εἰς τὸ κράτος.

Π.—Γιατί;

Φ.—Διότι πλείονα τῶν ἑκατὸ καὶ ἂν γίνον, οἱ ὀφθαλμοὶ μας δάκρυα αἰώνια θὰ χύνουν, διότι τὸνα, Περικλῆ, τὸ ἄλλο δὲν θ' ἀφίνη, καὶ δόλοισι εἰς τὰ κοινὰ καὶ φαῦλον θὰ τὸ κρη, διότι, ὅπως ἐννοεῖς, τὸ κόμμα τὸ νηστεῦον θὰ ρίχνεται 'στὸ κυθερνῶν καὶ εἰς τὸ βασιλεῖον, τὸ βασιλεῖον δὲ αὐτὸ θὰ ρίχνεται σ' ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο φυσικώτατον, βρὲ Περικλῆ, τὸ κρη, διότι ἔταν ἀπκῶς ἐοὺς περιδρομᾶζης καὶ νηστικὸν τὸν Φασουλὴν ἀντίκρου σου κυττάζεις, ἐκεῖνος δαμονίζεται, τὰ βλέπει ἔλα σκούρα, καὶ ἀρχίζει τὰ μαλλώματα καὶ τὴν πολλὴν μουρμούρα. Αὐτὰ τὰ λόγια φαίνονται σκληρὰ καὶ τετρωμένα, μὰ πρέπει, φίλε καὶ ἀδελφέ, νὰ λέγωντ' ὁλοένα, γιὰ νὰ γεμίσῃ μὲ αὐτὰ καὶ τοῦ Ρωμηοῦ τὸ φύλλον, καὶ ἐγὼ νὰ τρώγω πάντοτε τὸ τακτικόν μου ἔλλαν. Καὶ τώρα τὸ μυστάκι σου ἀδιαφύρως στρίψε, καὶ ἀπιστεῖν προσμένῃσο καὶ ἐγκράτευσέ νῆφ... ἄρθρα φρενῶν, βρὲ Περικλῆ, τὰ δύο ταῦτα εἶναι, ὡς λέγει καὶ ὁ Ἐπίχαρμος...

Π.—'Ω ἄλλη καὶ ὁδὸν!

Φ.—Πραγματικῶς τί βάσανα 'στὸν κόσμον καὶ τί φέμματα, ἀλλ' εἰς τῆς μαύρης μου ζωῆς τὸ θολωμένον βλέμμα, γιατί, ψυχὴ μου, νὰ σὲ 'δῶ, γιατί νὰ σ' ἀπαντήσω...

Π.—Περὶ αὐτοῦ, βρὲ μάτια μου, καὶ ἐγὼ θὰ σ' ἐρωτήσω.

Φ.—Γιατί ἀπαντηθήκαμε μέσα σ' αὐτὴ τὴ βρώμα, νὰ κλαίμε καὶ οἱ δύο μας γιὰ ἓνα καὶ ἄλλο κόμμα; γιατί δόδνη ἀλγεινὴ τὸ στήθος μας πιέζει, καὶ μόλις 'στῆς ζωῆς αὐτῆς στρωθεῖμε τὸ τραπὶ καὶ εἰς τὸ τυχερὸν ποτήριον ἀπλωσωμεν τὸ χέρι, φαρμακευμένον καὶ αὐτὸ ἡ μάτρω τὸ προσφέρεται; γιατί, μωρέ, νὰ εἴμαστε καὶ οἱ δύο μας ζαχαριὰ, νὰ τρώμε πότε λάχανα καὶ ἄλλοτε παντζάρια, καὶ νὰ πετσοκοδῶμεθα μετὰ θυμοῦ καὶ λύσσης γιὰ τὰς περιφερείας μας καὶ τὰς μεταρρυθμίσεις;

Π.—Ἐέρω καὶ ἐγὼ, βρὲ Φασουλῆ...

Φ.—Γιατί, μωρέ, σοῦ λέω;

Π.—Δὲν ἔχω δόλου ὀρεῖ νὰ ἄφες με νὰ κλαίω, διότι καὶ ὁ Καμπούρογλους εἰς τὸτο μᾶς προτρέπει, καὶ μόνο φοῦρκα καὶ θηλειὰ εἰς τὸ λαϊμὸ μᾶς πέφτει.

Φ.—Γιατί, μωρέ;

Π.—Νὰ σοῦ τὸ πῶ... γιατί θὰ φᾶς στήλη, καὶ ὅσοι εἰκοσι κλωτσιαῖς, γεγραμκὸς μουλάρι.



'Ηλθε καὶ ἄλλος ἀπ' τὴν Κῶ
καὶ γυρεύει μερδικό.

Δεληγιάννης πρὸς τοὺς φίλους
καὶ τοῦ κόμματός του στύλους.

Φθάνει καὶ μόνον, μὲς ἀμὲν, τὰ πρῶτα νὰ σκεφθῇτε καὶ ἀπὸ καρδίας ὅλοι σας νὰ μεταμελήθητε, καὶ ἐγὼ μὰ τὴν ἀθάνατον ἐβδόμη 'Απριλίου καθὼς τὸν Ἀσωτον οὖρον τὸν τοῦ Βυαγγελίου θὰ σᾶς δεχθῶ περιχαρῆς, τὰς χεῖράς σας θὰ δράξω, καὶ κάθε μόσχον σιτευτὸν πρὸς χάριν σας θὰ σφάζω.

Καὶ ἂν ἄλλοτε, ἀγαπητοί, μοῦ 'βγάλατε τὴν πίστι, ἀλλ' εἶναι ἡ μάταια τῶν ἀρετῶν καλλίστη, πολλὴ δὲ χάρις δίδεται πρὸς τὸν ἀπολωλὸτα καὶ εἰς τοὺς κλέπτους τοῦ πατρὸς ἐρχόμενον ὡς πρῶτα, πολλὴ δὲ περισσώτερον εἰς ἑπὶ τὸν ἐπιστρέφει 'στὸ κόμμα ποῦ τὸν ἔθρεψε καὶ πάντα θὰ τὸν τρέφῃ.

'Ελάτε εἰς τοῦ Θεοῦ τὴν ἀνοικτὴν ἀγκάλην καὶ ἔτι Ἕλληνας ἐσμέν νὰ κράξωμεν καὶ πάλιν, νὰ ρίψωμεν τὴν ἐπαρση Τρικούπη τοῦ προδότου, ὅστις, καθὼς γνωρίζετε, δὲν ἔχει τὸ θεό του, ἐλάτε ὅλοι ἐν χορῷ εἰς τὴν βουλὴν νὰ πᾶμε, ν' ἀκούσωμε πολλὰς φωναῖς καὶ λάχανα νὰ φάμε.

Συνάδελφοι ἐν τῷ πυρὶ καθὼς κι' ἐν τῷ σιδήρῳ,
τοῦ νῦν Πρωθυπουργέοντος τὴν κεφαλὴν οἰκτεῖρω,
διότι ὁ ἀναίσθητος ἐν πάσῃ πεποιθήσει
πιστεύει πῶς τὰς ψήφους σας καὶ πάλιν θὰ κερδίσῃ
καὶ θ' ἀπατᾷ ἐπὶ πολὺ τὸν εὐγενῆ λαὸν
κατόπιν τοῦ ζητήματος τῶν Περιφερειῶν.

Μὰ τὰς περιφερείας μας τὰς τότε ὑμνηθείσας
καὶ εἰς τὰς ἐδρας τῆς βουλῆς τοσοῦτον θερμανθείσας,
εἰς τὰς Ἀθήνας τρέξετε χωρὶς ἀργοπορίαν
καὶ μετ' ἐμοῦ πατάξετε εἰς πρώτην εὐκαιρίαν
τὰ φαῦλα Νομοσχέδια τῶν Περιφερειῶν,
ἀλλέως καταστρέφεται τὸ πᾶν μὰ τὸν θεόν.

Ἐνθυμηθῆτε ἑαυτοὺς καιροὺς ἐκείνους, μέλ' ἀμί,
πῶς ἔφαγα κι' ἐγὼ μὲ σὰς ἀλάτι καὶ ψωμί,
καὶ ἦδη τέκνα τοῦ πυρὸς καθὼς καὶ τοῦ σιδήρου,
δεχθῆτε τὴν ἐκδήλωσιν ἀγάπης διαπύρου,
κι' ἀνοίξετε τὰ μάτια σας κι' ἐξέλθετε τῆς πλάνης...
Αὐτὰ καὶ σὰς ἀσπάζομαι... ὁ φίλος Δεληγιάννης.

Τοῖς φίλοις καὶ ἀγαπητοῖς
ὁ ἐκ Μολάων βουλευτής.

Μὴ δίδετε ἀκρόασιν ποτὲ ἑστὸν Δεληγιάννη
κι' ὁ Θεοδωράκης τίποτα δὲν εἰμπορεῖ νὰ κἀνῃ.
Ἐκεῖνος ἦλθε μὴ φορὰ ὡς χρὴ καὶ δεῖ καὶ πρέπει,
ἀλλ' ὅπως τὰ κατὰφερε τὸ κλούβιο τοῦ κεφάλι,
σὰς βεβαιῶν τὴν ἀρχὴν πῶς δὲν τὴν ξαναδλέπει,
κι' αὐτὴ τὴν σκέψι γρήγορα ὁ νοῦς του ἀεὶ τὴν βγάλλῃ.

Εἰπέτε του, παρακαλῶ, καὶ σεῖς νὰ μὴν ἐλπίζῃ,
καὶ πῶς ἀδίκως χάνεται κι' ἀέρα κοπανίζει.
Ἐκεῖνος ἐκυδέρνησε, ἀεὶ ἔλθουν τώρα κι' ἄλλοι,
ποῦ ἔχουν πρὸ πολὺ μῖα καὶ πρὸ γερὸ κεφάλι,
καὶ ἂν ἀνάγκη κάποτε δεινὴ τοὺς παρασφίγγῃ,
ἔμπορὸν νὰ βγάλουν μὴ χάρ᾽ αὐτὸν τὴν μύγα ξύγκι.

Ἐδῶ κι' ὁ μόσχος ὁ πολὺς καὶ τὸ γλυκὸ ψωμί,
ἔδῶ τὸ μέλι ἄφθονον κι' ἡ ἀμβροσία τρέχει,
ἐγὼ, ἐγὼ ἡ ἀμπέλος ἡ ἀληθὴς εἰμί,
ποῦ ὅλο τὴν κλαδεύουνε καὶ κλαδεμμὸ δὲ ἔχει.
Ἐδῶ ζωὴ καὶ λεβεντιά καὶ ζάχαρες καὶ μέλι,
ἔδῶ ρουσφέτι μπόλικον καὶ φούρνοι μὲ καρδέλια.

Ἀφήσετε τὸν Θεοδωρὴ καὶ τρέξετε κοντὰ μου,
ἂν θέλετε, μωρὲ παιδιὰ, νὰ ὀδητὴ προκοπή...
ἔσεῖς γνωρίζετε γιὰ σὰς τί νοιόθῃ ἑστὸν καρδιά μου
καὶ εἶναι ὅλως περιττὸν ἡ γλῶσσα νὰ τὸ πῇ.
Γνωρίζετε πρὸς χάριν σας τί κἀνῶ καὶ δὲν κἀνῶ,
πῶς καὶ τὰ δὴ ποδάρια μου σ' ἕνα παπούτσι βάνω.

Ὅστις λοιπὸν τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ συμφέρον θέλει,
ὡς φίλος τῆς ἡμέρας του μαζί μου ἀεὶ περνᾷ,

νὰ τὸν ταίζω ζάχαρι, νὰ τὸν ποτίζω μέλι,
καὶ τὴν πατρίδα μετ' ἐμοῦ κι' αὐτὸς νὰ κυβερνᾷ.
Δι' ὅλους εἶναι ἀνοικτὴ τοῦ οἴκου μου ἡ θύρα,
κι' ὅποιος κτυπήσῃ μὴ φορὰ, χρυσὴ θὰ ἔχῃ μύρα.

Ἄς μὴ φανῇ, μωρὲ παιδιὰ, κανένας μυιγοχάρτης,
κι' ἂν ἡ πατρίς πολὺτιμον ἐστὶ καὶ ἱερὸν,
πλὴν τὸ Ταμεῖον ἄμεινον μᾶς φαίνεται καὶ ταύτης
καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν.
Αὐτὰ σὰς λέγω, βρὲ παιδιὰ, μ' ὀλίγα λόγια σέβῃ,
καὶ ὅποιος δὲν κατὰλαβε, ὄρσε, γαμπρέ, κουφέτα.

Τρικούπης πρὸς φίλους,
πολλοὺς καὶ ποικίλους.

Ἐντὺς ὀλίγου κρίσιμοι μᾶς ἔρχονται σιγμαί
καὶ δύο ὑπανοίγονται πεπατημένοι δρόμοι,
ὁ εἰς πρὸς τὸν Θεόδωρον κι' ὁ ἄλλος πρὸς ἐμέ,
ὑπάρχει δὲ καὶ τρίτος τις διάδρομος ἀκόμη,
πλὴν περὶ τούτου, κύριοι, καθὼς καὶ περὶ ἄλλων,
δὲν πρέπει λόγον παντελῶς νὰ κάμωμεν μεγάλον.

Ἐὰν λοιπὸν σεβόμενοι τὸν καθεστῶτα νόμον
ἀκολουθήσετε ὡς πρὶν τὸν ἰδικὸν μου δρόμον,
ἔχει καλῶς... ψηφίζονται καὶ ἄλλοι νέοι φόροι,
κι' ἐπὶ καιρὸν θὰ λέγεσθε ἀκόμα βουλευφόροι,
πολλῆς τυγχάνοντες τιμῆς καὶ ὑψηλῆς εὐνοίας,
καὶ μεθ' ἡμῶν σκεπτόμενοι περὶ Μακεδονίας.

Σκεφθῆτε δι' αὐτὸ καλῶς, σὰς λέγω δὲ συντόμως
πῶς ταῦτα ἔχει τὰ καλὰ ὁ ἰδικός μου δρόμος.
Ἄν δὲ πρὸς τὸν Θεόδωρον καὶ πάλιν πορευθῆτε,
τὰς θύρας τότε παρευθὺς τῶν Ὑπουργείων κλείω,
κι' ὡς ποῦ ἐπὶ ὀκτὼ φορὰς λουκάνικον νὰ πῆτε,
εἰς τὰ ἐξ ὧν συντίθεσθε καὶ νῦν σὰς διαλύω.

Λαιμοδέταις καὶ καπέλα,
ἔπου εἶναι μία τρέλλα.

Εἰς τοῦ Ἑρμοῦ τὸν δρόμον εἰς τὴν Καπνικαρία,
εἰς τὴν Πιλοπωλείον ἐκεῖνον τοῦ Κασόνῃ,
καπέλα ὅσα ὅσα ποικίλα καὶ ὠραία,
ποῦ ὅποιος τὰ φορέσῃ ποτὲ δὲν τὰ παλῶνει.
Ἀμμὲ οἱ λαιμοδέταις καὶ τὰλλα φηγουρίνα...
μὰ πρὸ καλὸ ἀπ' ὅλα εἶν' ἡ μεγάλη φτήνηνα.

Ἡμερολόγιον Στατιστικῆς
κι' ὅλης ἀνάπλεων σημαντικῆς.

Ἡμερολόγιον Πανὰ μὲ ὠφελίμους γνώσεις,
καὶ εἰς κυρίους χρήσιμον καθὼς καὶ εἰς κυρία,
ποῦ τὸν παρὰ σου ἀδικα γὰ τοῦτο δὲν θὰ δώσῃ,
ἀφ' οὗ θὰ βρῇς περὶ παντὸς πολλὰς πληροφορίας.
Ἐδῶ μὲν μὲταισι δραχμῇ, γιὰ δὲ τὰ ἔξω μέρη
δὴ ἀράγκα νάνκι καὶ χρυσά, κι' ἀρξάν κοντὰν σὸ χέρι.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα σὲ τοπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυταίων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Καφενὲ τῶν «Εὐφρονούντων» — νύκτα μέρα συζητούντων,
μὲ μπακαλῆδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' εὐρητήρια σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊθούρια.